

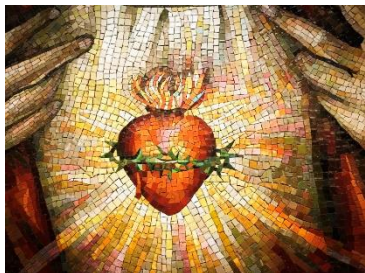

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, XVI. Évfolyam 26. szám, 2022. június 25.

Mit jelent a felajánlás?

Miért ajánljuk fel magunkat és városunkat Jézus Szent Szívének? Ez a kérdés évről évre felmerülhet bennünk. A rövid válasz az, hogy így tartjuk életben elődeink emlékét, akik a II. Világháború alatt, hogy Pécel el ne vesszen felajánlották magukat és közösségünket Megváltónk szerető szívének (1944, majd ünnepélyesen 1945-ben). A História Domus tanúsága szerint, akik ezt komolyan vették kézzelfoghatóan meg is tapasztalták az Ő oltalmát életükben.

Nem egyszerűen rájuk és az ő tettekre akarunk emlékezni, hanem hozzájuk akarunk csatlakozni, hiszen az ellenség most is közöttünk jár, csak most nem bombákat dobál az égből, hanem apátiával és ateizmussal fenyeget.

Arra válaszolva, hogy mit jelent felajánlani magunkat valakinek a szolgálatára álljon itt egy gondolattöredék Barsi Balázs atya írásából

„Egy ember életének hallatlan ragyogást, egyértelmű sodrást ad az, ha egy kívülálló ember szolgálatába áll. Szent Timóteus Szent Pál szolgálatában tanulta meg, mit jelent apostolnak lenni. Még nagyobb változást idéz elő életünkben az a tény, hogy felajánljuk magunkat (nemcsak szolgálatunkat, erőnket, időnket, hanem személyünket) valakinek, akit kiválnak, nagyszerűnek, szentnek ismerünk. Egy ilyenfajta felajánlás csak a kívülállónak tűnik úgy, mintha elveszítettük volna szabadságunkat. Valójában pontosan az ellenkezője történik: felszabadul az ember az élet értelmetlenségétől. Tudja, kinek szolgál. Az Úristennek felajánlani magunkat annyi, mint viszonszeretni Őt a szó legteljesebb értelmében, hiszen Ő az, aki minket a semmiből alkotott. [...] A felajánlás nem pusztán egy felajánló imádság elmondása, hanem a leghatározottabb döntés, amely természeténél fogva csak örökkévaló lehet, mert a szeretet örökkévaló. Nagy lelki érettség kell hozzá, ha nem is folttalan és beérett szentség. Tudni kell, hogy egy ilyen felajánlás a keresztség szentségének mélységében gyökerezik. Ha pedig így van, akkor meg kell előznie a hármaskör mondásnak, amelyben újra és véglegesen szakítani akarunk a Sátánnal, minden cselekedetével és minden pompájával. Komoly életrendező lelkigyakorlatnak kell megelőznie (ha lehetséges életgyónásnak) és a lelki vezető beleegyezése szükséges hozzá (szerk.: ez a mi esetünkben annak idején megtörtént). Nem szabad a szavakkal játszani! Isten nem játszott a szavakkal. Az Ő Fia új és örök szövetséget kötött velünk saját Vérében.”

Forrás: <http://www.tengernekcsillaga.hu/%21dokumentumok/kiskiadvanyok/JezusMariaSzivFelajanal.pdf>

„Mi, alulírottak, esedező könyörgéssel kérünk édes Jézusunk szentséges Szíve – Szűz Anyánk, Magyarország Patrónája esedezésére – védj és oltalmazd különösen is e nehéz időkben Pécel községét. Elismerjük, hogy megérdemeltük büntetésedet, alázatos lélekkel meg is nyugszunk Isten szent akaratában, bármi legyen is az. Mégis bizalommal kérünk, ments meg minden lelki és testi bajtól! Hogy minél inkább meghallgasd, fogadalommal kötelezzük magunkat, hogy lehetőleg minél előbb meggyónunk és szentáldozáshoz járulunk; életünket megjavítjuk. A békés idők beálltával községünknek jól látható helyén hatalmas Jézus Szíve szobrot emelünk és azt minden elsöpéntek előtti éjjelen kivilágítjuk. Kötelezzük magunkat, hogy a költségekhez akkori tehetségünk szerint hozzájárulunk. Megfogadjuk továbbá, hogy Jézus Szíve ünnepét követő vasárnap az eddig szokásban lévő Jézus Szíve körmenetet az eddiginél is nagyobb fényvel és ünnepélyesebb keretek között tartjuk meg és azon lehetőleg valamennyien részt veszünk. – Jézus Szentséges Szíve bízom Benned.”

Hát ez csúcs!... és forrás? (folytatás)

Az utóbbi évtizedekben, egyes körökben vita alakult ki a körmenetek hagyományos formájával és egyáltalán létjogosultságával kapcsolatban. Ez főleg a nagyvárosokban jelentett és jelent ma is problémát. Bennem is fölmerült a kérdés, hogy közönyös vagy helyenként egyenesen egyházellenes

környezetben ki kell-e mennünk az Oltáriszentséggel az utcára, ahol a körmeneten részt nem vevő nép részéről már nem tiszteletet, hanem sok helyen gyalázkodást, kicsúfolást kap. Személyes tapasztalatom volt Budapesten a belvárosi templomok nagy közös úrnapi körmenete, amelynek során az utcán értetlenül bámuló és fényképező turistákkal, felénk az Istent és Egyházat gyalázó kiáltásokat intéző dühös emberekkel, és a hívek nyakába emeleti ablakból vizet öntő nővel találkoztunk. Nem visszük-e őket is fölöslegesen bűnbe? Jézus szava vajon nem vonatkozik erre is: „*Ne adjátok a szent dolgokat a kutyáknak és gyöngyeiteket se szórjátok a sertések elé, különben még eltapossák lábukkal, és megfordulva széttépnek benneteket!*” (Mt 7,6)? Pontosan ilyen és ehhez hasonló okokból több helyen, főleg nagyvárosokban kerestek új formákat az utóbbi időben (pl szabadtéri nagymise, ahová minden templomból együtt zárandokolnak a hívek, az ókori római stációs Istentiszteletekhez hasonlóan).

A különböző tapasztalatok után ma egyre többen helyeslik az Oltáriszentséggel megtartott körmenetek megtartását, vagy újra bevezetését, s én is úgy gondolom, hogy, habár minden egyes hely külön elbírálást és nagy körültekintést igényel lelkipásztori szempontból, van ma is helye ennek a szép gyakorlatnak az Egyház életében, ha azt a körülmények lehetővé teszik, méltó módon végzik, és valóban a közös hit és imádás jele tud lenni. Hisz a tanúságtételre ma is nagy szükség van. Nemcsak azért, mert Krisztus Urunk szavai sürgetnek: „*Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.*” (Mt 10,32-33) Azért is, mert ma ugyanúgy támadják az Oltáriszentségbe vetett hitünket, több oldalról is (gondoljunk például a Magyarországi Református Egyház XIII. Zsinati ciklusának 10. ülésére, amely 2014. május 24-én volt, ahol is a hitvallási iratuk, a Heidelbergi Káté, újrafordítását tárgyalva arról döntöttek szavazással, hogy a katolikus misét és az Eucharisztia tiszteletét továbbra is „kárhuzatos bálványimádásnak” nevezik). Lehet tehát ma is hitvallás és Krisztus eucharisztikus jelenlétéről való tanúságtétel az úrnapi körmenet. Nagyon jó kifejezője továbbá annak a II. Vatikáni Zsinat által újra hangsúlyozott gondolatnak, hogy mi, „*az Egyház, Isten vándorló népe*” vagyunk, „*amely az út sokféle veszélyét csak az Úr segítő közelségében tudja kiállni*” (Berger 487). Nem mindegy azonban, hogy hogyan vagyunk jelen ezeken a körmeneteken. Hisz a tanúságtételt nem a körmenet intézménye jelenti önmagában, hanem az azon való részvételünk minősége.

Ahhoz tehát, hogy hitet sugározzon úrnapi körmenetünk, szükséges, hogy azt „csúcsként és forrásként” éljük meg. Mert valóban csúcspont tud lenni a maga szépségével, ünnepélyességgel, jól szervezettségével és évenként visszatérő ritmusával ez az eucharisztikus körmenet, ha mögötte ott van személyes hitünk, az Oltáriszentség iránti tiszteletünk és a szentségi Jézussal való rendszeres kapcsolatunk (rendszeres gyónás, áldozás). A világ felé való közös tanúságtételünknek is ugyanúgy lehet kiemelkedő pontja egy úrnapi körmenet. Ugyanakkor forrás is, mégpedig a földi élet zárandokútján velünk együtt lépkedő Emmanuelbe („Velünk az Isten”) vetett személyes hitünk megerősödésének, a személyes tanúságtételre való bátorságnak, és az Eucharisztia iránti egyre buzgóbb tiszteletnek és áhítatnak a forrása. Az úrnapi körmenet meghitt kapcsolatban van magával az eucharisztia áldozatával, vagyis a szentmisével, hiszen csúcspontként mintegy abból nő ki, az eucharisztikus ünneplésünket koronázza meg, míg forrásként vissza is vezet a szentmiséhez, az Úr Jézussal való találkozás legintenzívebb formájához, vagyis Krisztus áldozatbemutatásában való tevékeny részvételhez és a szentáldozáshoz, mely iránt erősíti bennünk a vágyat. Mindehhez azonban szükséges, hogy „*garantálják a legszentebb Oltáriszentségnek kijáró méltóságot és tiszteletet; ezenkívül szükséges, hogy a népi jámborság sajátos elemei, az utcák és ablakok díszítése, a virágcsokrok, az oltárok, amelyekre a körmenet megszakításakor az Oltáriszentséget kitesszük, az imák és az énekek az egymás közötti versengés formáit elkerülve, >>kizárólag Urunk dicséretére figyelve, kifejezésre jutassák hitüket Krisztusban<<*” (A népi jámborság és liturgia direktóriuma no. 162); nem is beszélve a lehetséges önérzeteskedésekről, sértődésekről, háborúskodásokról.

Befejezésül álljon itt az úrnapi szentmise könyörgése, mely minden egyes szentségimádáson is elhangzik az áldás előtt (ott többnyire ékes latinsággal), mert ebben nagyon szép iránymutatás rejlik arra vonatkozóan, hogy milyen lelkülettel, érzülettel illő viseltetnünk az Oltáriszentség felé, hogy körmenetünk mások felé és magunk számára is gyümölcsöző legyen. (A négy sátorhoz kapcsolódva és a könyörgésből merítve a ligeti körmeneten erről a négy magatartásról, érzületről beszéltem.) Fontos, hogy az Eucharisztia csodálatot keltsen bennünk, hisz misztériumról, titokról van szó, amelyet felfogni, kimeríteni emberi értelemmel nem lehet. Helyes, ha csodáljuk Jézus egyik legnagyobb csodáját, hogy a kenyér és bor színében valóságosan velünk maradt és táplálékul adja magát nekünk, a pap szavára minden egyes szentmisében újra megtestesülve az oltáron. Az Eucharisztia emlékezés is;

„valahányszor esszük ezt a kenyeret és iszunk ebből a kehelyből, halálokat hirdetjük Urunk, amíg el nem jössz”, imádkozzuk a szentmisében Szent Pál szavait idézve (vö. 1Kor 11,26). Igen, a szentmise bemutatásakor Jézus szenvedésére, halálára és feltámadására emlékezünk, de nem úgy, mint ahogy arra emlékszem, hogy hetedikes koromban mekkorát estem a biciklivel; viszont nem is úgy, hogy Krisztus áldozatát megújítanánk, vagy új áldozatot mutatnánk be. Úgy emlékezünk, hogy a golgotai keresztdozatot megjelenítjük, jelenbe hozzuk és Krisztus titokzatos testeként, Fő és tagok együtt, újra följajnljuk azt az Atyának, lélekben ott állva mind a kereszt tövében, mind pedig az üres sírban. A szentléleknek ez a csodája tiszteletet is kell, hogy ébresszen bennünk az Oltáriszentség iránt, mely nemcsak a körmeneten való részvételünkben mutatkozik meg, hanem abban, ahogyan az egész év folyamán beszélek az Oltáriszentségről, ahogyan belépek egy templomba, ahogyan jelen vagyok a szentmisén, stb. Végül, ahogy egy jó ételt vagy italt élvez az ember, az Oltáriszentséget is, étel és ital lévén, élvezhetjük, de itt lelki élvezetről van szó, mert hisz benne megváltásunk gyümölcse válik elérhetővé és élvezhetővé számunkra, vagyis Isten szerető közelsége, bűneink bocsánata, és az örök élet, melyet Jézus mindenkinek megígért, aki eszi az Ő testét és issza az Ő vérét (vö. Jn 6,28-58).

*Urunk, Jézus Krisztus,
te ebben a **csodálatos** szentségben
kínszenvedésed **emlékét** hagytad ránk.
Add, kérünk, tested és véred szent titkát úgy **tisztelnünk**,
hogy megváltásod gyümölcset szüntelenül **élvezzük**.
Aki él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,
Isten mindörökkön-örökké. Amen.*

László atya

Hálaadással

Az idén ünnepélyes keretek között Szentháromság vasárnapján tartottuk meg iskolásaink tanévzáró ünnepségét.

László atya a prédikáció során a gyermekek közé kilépve emlékeztette őket, mi minden került be szeptemberben az iskolatáskába, amiket a mostani misén kivéve hálaadással tehetünk mindannyian oda az oltár elé. A gyermekek nagy lelkesedéssel válaszoltak a feltett kérdésekre.

Mivel a közösségben szolgálatot teljesítők számára (ahol szintén szolgálnak a fiatalok) is ez volt egyfajta szezon végi hálaadás, ezért minden zenei szolgálati terület kitett magáért, hogy kifejezze háláját az Úrnak az elmúlt időszakban kapott kegyelmekért.

Szentmise végén a leghűségesebb hittanosok – szám szerint 52 – elismerő oklevélben és egy kis ajándékban részesült, melyet Almási Zsuzsa, László atya és a két hitoktató: Moncsi és Andrea néni adtak át.

A szép ünneplést a Karitás és az Olajfa csoport által szervezett családinap koronázta meg. A lelki táplálék után a fizikai jóllakásról Óváriné Rózsika gondoskodott.

Jó volt a beszélgetésekben és a játékokban elmerülve időt tölteni együtt. Köszönjük a szervezőknek a kitartó munkát. Érezhető volt az a gondoskodó szeretet, amellyel fáradoztak, hogy ez a nap kicsiknek, nagyoknak is élmény legyen.

A családinapról készült fotók az alábbi linken érhetők el:

<https://photos.app.goo.gl/HyaMYvSz2VWSUpYA9>

Csokonay Anna

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Varga Ili.

Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com

Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!

Pécel, 2022. Jún. 26 – Júl. 3.

Évközi XIII. hét

		Jeles napok	Szentmise	Miseszándék	Egyéb programok
25	SZOMBAT	A Boldogságos Szűz Mária Szepültelen Szíve	Előesti sztm: 18:00	élő gyermekek, unokák	
26	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP	FOGADALMI ÜNNEP: 10:30 18:00	Jubiláns házaspárok és cstg-jaik; Egyházközség +Bedzsula Antal I.ü.	
27	HÉTFŐ	Szt László király	7:30	hálából (82. szül. nap)	
28	KEDD	Szt Iréneusz	7:30	é Gábor	Csendes Szentségimádás 19:30-21:00
29	SZERDA	SZT PÉTER ÉS PÁL	7:30	édesanya gyógyulásáért és +Bernadett I.ü.	
30	CSÜTÖRTÖK	<i>A római egyház első szent vértanú</i>	—————		Szentségimádás: 8:00-10:00; 19:00-21:00
1	PÉNTEK	Elsőpéntek	18:00	RT szándékára	
2	SZOMBAT	Sarlós Boldogasszony	Előesti sztm: 18:00	élő Cecília és Veronika	Elsőszombati engesztelő ima: 14:30-17:30
3	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 14. VASÁRNAP	10:30 18:00	+Wágner Károly és Tóth Sándor I.ü. hálából csal-i gondok sikeres megoldásáért	Egyházközségi Szentségimádás: 16:30 – 17:30

– Nagy öröm, hogy az úrnapi sátrak díszítésében oly sokan részt vettek! Hálás köszönet mindazoknak, akik az elsőáldozás, az úrnapi körmenet előkészítésében, lebonyolításában részt vettek, szebbé tételén fáradoztak!

– Júniusban a Jézus Szíve litániát imádkozzuk hétfő-szerda a reggeli szentmisék után, csütörtök reggel a Rózsafüzér Társulat imaórájának keretében.

– Pénteken elsőpéntek, reggel László atya látogatja meg a betegeket.

– Jövő vasárnap a perselyadományokat a Szentszék javára gyűjtjük (Péterfillér).

– Júl. 23-án, szombaton lesz a Puskás Arénában az *Ez az a nap* című jubileumi ima- és dicsőítő nap, ahová a Kárpát-medencéből és egész Európából több mint 40 000 résztvevőt várnak a szervezők. Bátorítunk mindenkit a részvételre, akár egyénileg, akár csoportosan. Ha csoportként regisztrálunk, kedvezményes jegyeket tudunk szerezni. Kérem, hogy aki csoportban szeretne részt venni az eseményen, jövő vasárnapig vegye fel a kapcsolatot a plébánossal, hogy lássuk, van-e egy csoporthoz elegendő érdeklődő.